

Проповед 247

Исус и краят на света

Прочит: Марк 13, 1 - 8

Скъпи братя и сестри,

В нашия свят много се говори за бъдещето и за това как да направим този свят по-добро място за живеене. Мислите на този свят са насочени към вечното му съществуване в този образ, в който се намира сега. Той не желае промяна, не желае да живее според Божия модел и план. Затова Божиите планове се различават от плановете на хората от този свят. Ние, хората, често се оплакваме, че Бог е виновен за света, в който живеем, но истината е, че ние самите не сме готови да се променим и не сме готови да живеем според Божия стандарт и план. Уилям Хъл е свещеникът, посетил 13 пъти нацисткия престъпник Адолф Айхман в затвора, където той очаквал изпълнението на смъртната си присъда. Свещеникът водил продължителни разговори с човека, който бил виновен за смъртта на милиони, чул последните му думи, придружил го до бесилката. В книгата си "Борба за една душа" Хъл разказва за срещите си с Айхман, като пише: "Най-важното за мен беше да бъде спасен един ужасен грешник, за да не отиде в пъкъла. Но този човек, който от бюрото си беше издавал разпореждане за смъртта на милиони, ми каза: "Не се нуждая от някой, който да умре за мен! Нямам нужда от прощение на греховете! Не го искам!" Ужасен завършек на един ужасен по своята същност живот. След пренебрегнатата и отхвърлена милост идва вечната отговорност. По същия начин се отнася и този свят към посланието на Исус Христос. Хиляди вървят по пътя на смъртта и не желаят да чуят, че има спасение, не желаят да разберат, че този свят отива към своя край и разрушение, не могат да усетят, че ние живеем в един саморазрушаващ се свят, на който не му остава много време.

1. Светът, в който живеем. Информационното пространство изобилства със съобщения за това в колко лошо състояние се намира нашият свят. Разбира се, тези съобщения идват от две основни посоки. На първо място, мисля, че някой има интерес да държи хората в притеснение и страх със заплахата от климатични промени, или епидемии от страшни болести, или заплахата от терористи. Има много неща, които могат да се изброят. Списъкът е много дълъг. Ние се притесняваме за храната си, за здравето си, за бъдещето си, за живота си. Хора, които живеят в страх, се управляват лесно. Може би това е причината за всички тези новини. От друга страна обаче, земята като че ли не се справя добре в последно време. Случват се катаклизми - земетресения, вулкани, много природни бедствия, неща които не зависят от нас. Чуваме за много военни действия и други конфликти между хората. Във века на информацията и на цивилизованото общуване има повече от всякога войни и проблеми. Така че ние трябва да живеем между тези две неща: от една страна сме държани в страх и притеснение, за да бъдем управлявани по-лесно, а от друга страна, светът наистина върви към своя край, но човечеството не прави абсолютно нищо, за да го предотврати. Хората са плашени и карани да се страхуват от по-малките неща, но същевременно да изгубят големия план и да бъдат заслепени относно нуждата от спасение. И това е нещо, върху което си струва да се замислим: ние сме плашени със опасностите, които ни заобикалят, но същевременно сме насърчавани да живеем живота си, сякаш ще живеем вечно.

2. Настанало е време за края. Исус наистина говори за края на живота на тази земя: **"А когато чуете за войни и за военни слухове, не се смущавайте; това трябва да стане; но това не е свършекът. Защото народ ще се повдигне против народ и царство против царство. Ще има трусове на разни места, ще има глад; а тези неща са само начало на страданията."** Когато чета тези думи, ясно мога да видя, че те се отнасят точно за нашето време. Аз вярвам, че ние живеем в последните времена, че времето на изпълненията на пророчествата и краят на този свят настъпва. Противно обаче не хората, които управляват, или на тези, които искат да накарат хората от този свят да се страхуват, не смятам, че настъпващият край на този свят трябва да се очаква с паника и страх. Напротив, Исус не очаква това от нас, Исус желае ние да виждаме белезите на времето, да чувстваме и да знаем какво има да става и къде се намираме. Исус иска да знаем, че има нещо важно, което предстои да се случи, и ние трябва да сме готови за това. Разпознавате ли белезите на времето? Или толкова много сте се вкопчили в ежедневните си проблеми, толкова много сте се натоварили със задачите на този свят, че не ви остава време да се огледате и да прецените къде се намираме и накъде отива светът. Исус иска да ни накара да се замислим и да наблюдаваме времето, в което живеем, за да сме готови за края на този свят и за Неговото второ идване. Огледайте се и вижте, че е настанало време за края. И щом го осъзнаете, тогава се подгответе.

3. Гордостта на хората. Всичко в този разговор започна като че ли на шега: **"Когато излизаше от храма, един от Неговите ученици Му каза: Учителю, виж какви камъни и какви здания!"** Не знаем кой от учениците е казал тези думи, дали е бил от дванадесетте, или от по широкия кръг ученици. При всички положения беше човек, който доста беше слушал думите на Исус и като че ли не беше разбрал това, което Исус винаги проповядваше, че не е чак толкова важно да си някой на тази земя, да направиш блестяща кариера, да постигнеш всичко, което си желал, а че много по-важно е хората да се насочат към Небесното царство, защото животът ни на тази земя е несравнимо по-малък от времето, което следва да прекараме във вечността. Така, този човек, който явно не съзнаваше ролята на Спасителя, се опита да го впечатли: **Учителю, виж какво можем ние, хората, виж колко велики неща можем да правим, виж докъде сме стигнали.** И това напомня на това постоянно повтарящо се предизвикателство, което хората отправиха към Бога, построявайки Вавилонската кула, Вавилон, кораба Титаник, или каквото пожелаете, тръгвайки от древността, та до ден днешен. Боже, виж какво сме постигнали, Боже, виж колко сме добри, Боже, виж колко голяма е силата ни. Ние, хората, обичаме да се изтъкваме и да показваме колко сме добри, дори да доказваме на Бога, че ние сме едва ли не повече от Него. Какво отговори Исус: **"А Исус му каза: Виждаш ли тези големи здания? Тук няма да остане камък върху камък, който да не се сруне."** Всичко, което сте построили на този свят, няма да остане тук, а ще се разруши. Този свят е обречен да загине и ние трябва да го съзнаваме много добре. Вместо да уповаваме на фалшивите обещания или на собствените си усилия, ние трябва да се преориентираме. От този свят, казва на това място, няма да остане нищо. Може би си струва да споменем, че казвайки това, Исус напомня за случилото се около 200 години по-рано във Ерусалим. Тогава цар Антиохий Епифаний нарушава договора си с юдеите, вследствие на което поставя идол в храма на Ерусалим и принася жертви на този идол. Храмът е разрушен окончателно около 40 години след времето на Исус. Ние, хората, много се гордеем с постиженията си и с нещата, които правим. Исус, от своя страна, ни предупреждава, че всичко е тленно и че тази земя не е от много дълго, предупреждава ни да запомним това и да не го забравяме, защото краят приближава и ние трябва да сме готови да отидем с Бога в Небесното царство.

4. Напускането на храма. Преди да продължим напред си струва да отделим внимание на един важен момент. Исус Христос каза това пророчество за храма и той беше разрушен след около 40 години. Напускайки храма, Исус никога повече не се върна там. Зад тези Му действия се крие и един символичен акт, не е просто демонстративно напускане на храма. Службата на храма вече беше преминала. След жертвата на Исус Христос на кръста, след като Той умря за греха на всеки човек и с това спаси света и ни даде шанса да живеем вечен живот, вече нямаше нужда от постоянни жертви, нямаше нужда и от храм. Оттук нататък всеки един на всяко място в този свят щеше да може да се обръща към Бога, да Му се моли на всяко място, да влиза в Неговото присъствие и да Му се покланя.

5. Какво ще става? Когато Исус даде този отговор, учениците Му веднага се развълнуваха и не след дълго четиримата най-приблизени дойдоха при Него: **"И когато седеше на Елеонския хълм срещу храма, Петър, Яков, Йоан и Андрей Го попитаха насаме: Кажу ни, кога ще бъде това? И какво ще бъде знамението, когато всичко това предстои да се изпълни?"** Учениците се разтревожиха, искаха да разберат какво точно има да се случи. Как така ще се събори храмът? Как така няма да остане камък върху камък? Когато останаха насаме с Исус, веднага му зададоха въпроса: Кажу ни какво има да става, кажу какво да правим, кажу ни как да се спасим! Исус посочва четири важни неща, които учениците трябва да направят:

5. 1. Пазете се да не ви подмами някой. Първото, от което трябва да се пазим, са религиозните заблуди. Помислете колко много религиозни заблуди има в наше време, колко много учители има, които говорят и разпространяват лъжи, колко много хора живеят с грешни представи и в измама. **"И Исус започна да им казва: Пазете се да не ви подмами някой. Мнозина ще дойдат в Мое име и ще кажат: Аз съм Христос, и ще подмамят мнозина."** Колко групички и филми се появиха, които имат една-единствена цел и тя е да откъснат хора от Бога, за да ги заведат при дявола, за да ги отделят от вечността и да ги пратят във вечна погибел. Това е белег на нашето време, това е и белег на последното време, повече от каквото и да било. Дяволът знае, че е последно време, знае, че не му остава много, и затова иска да откъсне колкото е възможно повече хора от Бога. Исус знаеше това и затова предупреди учениците, не всеки един човек, а тези, които вече са поели по пътя на вечния живот: Пазете се да не отпаднете, пазете се от лъжливите пророци. Дръжте се здраво за Бога и не забравяйте, че спасението е само чрез Исус Христос. Няма друг Спасител, няма друг Месия, няма друга надежда за този свят.

5. 2. Без паника. **"А когато чуете за войни и за военни слухове, не се смущавайте; това трябва да стане; но това не е свършекът."** Бог ни предупреждава, че имат да се случат много неща, които не са приятни и които вече се случват. Но това, казва Исус, не трябва да бъде повод за страх. Исус не казва всичко това, за да ни плаши, да ни кара да се отчайваме. Напротив, Той казва, че това ще стане, но ние въпреки това не бива да се страхуваме. Въпреки ужаса на всички неща, не трябва да сме притеснени. Това е така поради една много важна причина - за нас, хората, които вярват и упоават в Бога, които вярват в силата на Спасението и във вечния живот, краят на тази земя съвсем не е край. За нас краят е начало. Ние знаем, че във всичко, което се случва с този свят и с всеки един от нас, Бог е милостив и Неговата милост действа. Не нашите сметки и чувства, не нашите постижения и провали, а Бог. Бог със своята милост държи този свят в ръцете си и ще направи най-доброто за всеки един човек, ще му даде шанс да се промени и да се спаси. Това, че този свят свършва, не е основание за паника, не е основание за страх, то е основание за надежда и за докосване до вечния живот. Бог иска да ни помогне, не се страхувайте от нищо, щом Бог е с нас.

5. 3. Ще ви се даде. Ако продължим да четем текста по-нататък, ще видим, че Исус не обещава по-лесни и хубави моменти по-нататък, дори напротив. Казва, че ще става от

трудно по-трудно: **"Но вие гледайте себе си, защото ще ви предадат на съдилища и в синагоги ще ви бият; и пред управители и царе ще застанете заради Мене."** Ние ще трябва да понесем всичко това заради Исус и в много части от света понасят много тежко и реално страданието. И тук е било така, и може пак да бъде. Ние, обаче, трябва да продължим да работим и да живеем с една единствена цел и тя е: **"за да свидетелствате на тях."** И още: **"Обаче първо трябва да се проповядва благовестието на всички народи."** И Господ ни предупреждава отново: **"А когато ви поведат, за да ви предадат, не се безпокойте предварително какво ще говорите; но каквото ви се даде в онзи час, това говорете! Защото не сте вие, които говорите, а Светият Дух."** Не бива да се страхуваме, защото, когато настанат толкова тежки и непреодолими времена, Бог ще ни даде всичко, от което се нуждаем. Ние трябва да уповаваме на Бога. Понякога това е нашата слабост. Ние разчитаме твърде много на нашите собствени усилия и твърде малко на Божията сила и защита, на това, че Бог може и иска да се погрижи за всичко. И на това, че ще се погрижи.

5. 4. Верни до край. Накрая Исус казва само едно: останете верни докрай: **"който устои до край, той ще бъде спасен."** В това всъщност се заключава нашата мисия като християни. Да сме верни докрай. Няма никакво значение в какво време живеем и колко трудно или лесно е. Останете верни докрай. Няма никакъв смисъл да следваш Бога и да живееш живот едва ли не на светец, ако се провалиш накрая. Бъдете верни до край. Не изпускайте Бога от очите си, дръжте се здраво за Него, защото, това ще ви даде един добър и силен финал в небесното царство, където ще има радост, няма да има скръб и мъка и ще бъдем завинаги с Бога. Не го забравяйте, колкото и този свят да ви плаши с големи и страшни неща, не се страхувайте от нищо - това трябва да се случи; дръжте се здраво за Исус Христос, не се заблуждавайте, свидетелствайте за вярата си и живеете живот в светлина. Останете верни до край, за да имате живот за Божия слава и да финализирате в Небесното царство. Амин.